



NAUKŠĒNOS 2009



Robežnieks

2009. gada 29. jūnijā | Nr. 2

Lai mums būtu skaistākā un stiprākā sēta ar trejiem vārtiem!



Vakar Naukšēnu vidusskolas pagalmā ar vairākiem vērtīgiem vēlējumiem un sarkanbaltsarkanā karoga uzvilksanu mastā, dziedot "Dievs, svētī Latviju", tika atklāta pasaules latviešu ģimeņu nometne 3x3, kas ir 177. nometne pasaulē un 38. nometne Latvijā. Naukšēni ir Igaunijas pierobežā, tāpēc nometnei izvēlēta tēma ir "Robežas". Latvijas 3x3 padomes priekšsēde Inese Krūmiņa atklāšanas uzrunā skaidroja, kas latvietim ir robeža. Pirmā no robežām ir mājas sliekšnis, kas ir robeža starp iekšējo un ārējo pasauli. Latvieši ticēja, ka zem sliekšņa sēž Laima. Lai kāptu pāri mājas sliekšnim, ir jāprasa saimnieka piekrišana. Latvietis savai mājai ceļ sētu, lai nodalītu sakārtoto pasauli no nesakārtotās, lai nošķirtu savējo no svešā. "Šodien latviešu mājai sēta būtu vajadzīga vairāk nekā jebkad agrāk. Ir jādomā, kā sakārtot savu sētu, lai tā būtu visskaistākā un visstiprākā ar trejiem vārtiem, kā minēts daudzās tautasdziesmās. Lai mums šonedēļ izdodas stiprināt un paplašināt robežas un pārdomāt savu iespēju robežas, lai izdodast atvērt kādus

no trejiem vārtiem, kas paver mums jaunus apvāršņus," vēlēja Inese Krūmiņa. 3x3 nometņu globālā koordinatore Līga Ruperte atzina, ka, ierodoties Naukšēnos, viņas pirmais iespaids bijis, ka Naukšēni ir Dieva svētīta vieta un viņa šeit jūtoties kā uz skatuves. Viņa aicināja nometnes dalībniekus būt draudzīgiem, dzīvot šeit un tagad, šonedēļ aizmirstot ikdienas rūpes, kuru patlaban nevienam netrūkst. "Šī nedēļa ir mūsu visu kopējais atvaļinājums, kurā mēģināsim iepazīt sevi, lai no šejienes aizbrauktu veldzējušies no skaistās vietas un satiktajiem cilvēkiem," teica L. Ruperte.

Viņa pateicās nometnes vadītājiem Daigai un Kārlim Rokpeļņiem un viņu bērniem - Kārlim, kurš Latvijā ierodas gandrīz tikai uz 3x3 nometnes laiku, lai aktīvi iesaistītos nometnes organizatoriskajos darbos, Ancei un Albertam. Sirsnīgi paldies vārdi par to, ka varam justies gaidīti Naukšēnos arī Naukšēnu saimniekiem - pagasta padomes priekšsēdētājam Jānim Zumentam, Naukšēnu vidusskolas direktoram Valdim Zariņam un viņa vietniekam Andrejam Rullim, sociālās korekcijas iestādes

Dienas NORISE

Otrdien, 30. jūnijā

7.30 Ceļšanās, sarunas ar savu ķermeni

9.00-9.40 Brokastis

9.40-10.00 3x3 TV ziņas Kultūras namā

10.00-12.30 Rīta ievirzes

13.00-14.00 Pusdienas

14.00-16.00 Pēcpusdienas ievirzes

16.00-16.30 Brīvbrīdis

16.30-17.30 Pievakares aktivitātes:

folkloras ģimenei, sports, ganiņu gaitas, 3x3 teātra turpinājums, *Apvāršnis*: Saruna par daudziznājumu un rituāliem Ineses Krūmiņas vadībā vidusskolas zālē

16.30- 18.15 Jauniešu klubs/teātra sports

17.30- 18.15 Naukšēnu sadziedāšanās

vidusskolas 1. stāvā pa kreisi

18.30-19.30 Vakariņas

19.30- 21.00 Novada pašdarbnieku vakars Kultūras namā

21.00-21.30 Vakara dziesma, vakara pasaciņa

21.30-... Brīvais mikrofons Kultūras namā

No 23.00... Zolītes turnīrs, nīkšana

"Naukšēni" direktoram Didzim Čakuram un viņa vietniekam Ralfam Tomsonam.

Naukšēnu pagasta padomes priekšsēdētājs teica, ka Naukšēnu 3x3 nometne notiek vēsturiskā brīdī, jo svētdien mēs ieradāmies pagastā, bet jau trešdien būs vienā no vismazākajiem novadiem Latvijā. Viņš izteica cerību, ka nedēļas laikā nometnes dalībnieki iemācīsies daudzas jaunas lietas, interesanti pavadīs laiku un par šeit pavadīto laiku atmiņas būs tik spilgtas, ka gribēsies vēlreiz atgriezties Naukšēnos. Vidusskolas direktors Valdis Zariņš gan atzina, ka savos priekšstatos par 3x3 ir pavisam maldīgie, jo domājis, ka 3x3 sanākot trīs cienījamas dāmas, noaužot 3x3 metrus auduma, bet, kad paskatījies Laidzes nometnē, kas ir 3x3, sakaunējies par savu nezināšanu. Rencēnu folkloras kopa "Rota" sumināja gan mūsu vakardienas, gan šodienas gaviļniekus, nometnes vadītāja Daiga tika pie koša un smaržīga vaiņaga. Turklāt pateicoties "Rota" mēs jau pirmajā dienā iedancojām skolas pagalmu. Un paturēsim prātā nometnes vadītājas Daigas padomu - būt strādīgiem un godprātīgiem ir latviski. Lai mums izdodas tādiem būt!

Daiga





Dienas jautājums KĀ PĀRVARĒT DIŽĪBELI?

Sannija Kalniņa:
Mēs, latvieši, taču esam daudz pārdzīvojuši - carismu, kolektivizāciju, sociālismu, deportācijas, privatizāciju un daudzas citas lietas. Kā tad nu nepārvarēsim arī šo krīzi! Mēs esam izturīgas nezāles. Ne tas vien ir pāri gājis.

Aleksis Sarma:
Pagaidām dižķibeli neizjūtu, jo nestrādāju un dzīvoju ģimenē. Tomēr, lai nu kā, jau tagad cenšos taupīt.

Vivita Skurule:
Man tādas nav, jo es dižķibeli sevi neielaižu. Dzīvoju šodien. Ja man alga vakardien bija trīsreiz lielāka, bet šodien vairs nav, es to tā arī uztveru - tā ir šodiena, un kā ir, tā jādzīvo.

Ance Rokpelne:
Man dižķibeles nav. Biju ļoti pārsteigta, kad pirms divām nedēļām Latvijā izkāpu no lidmašīnas un uzzināju, cik šeit iet grūti. Cilvēkiem, kuri ikdienā patiešām saskaras ar finansiālo krīzi, iesaku pārskatīt savus izdevumus, padomāt, no kā var atteikties, varbūt pat mainīt savu dzīvesveidu.

Uģis Druva:
Atbraucu uz nometni, lai par krīzi nedomātu. Šonedēļ no dižķibeles atpūtišos un par to nerunāšu.

Gundars Kalniņš:
Dzīvoju prātīgi, tāpēc dižķibeli sevišķi neejūtu. Krīze - tā ir tā lieta, kas nāk un pāriet. Būs labi!

Aloīda Jurčenko:
Dižķibeli ģimenē nākas just, kad tuvinieki zaudē darbu. Taču krīzi pārvaru strādājot, iedvesmojot citus - mācot, kā pārvarēt grūtības, kā visu, ar ko dzīvē saskaramies, uztvert ar optimismu.

Māris Sausnītis:
Es dižķibeli vienkārši neņemu galvā - dzīvoju, un viss! Ar to, ka domāsim par sliktu, neko jau neizmainīsim. Jādomā pozitīvi!

Nākas secināt, ka trīsreiztrīsnieki ir viena makten pozitīva tauta, kura ķibeles māk pārvarēt ar smaidu. Tā turpināt!

Jānis

Ģimene

Seši Kušķi pie 3x3 karoga

3x3 nometnes Latvijas karoga pacelšana ir nozīmīgs rituāls, ko nometnes vadītāji uztic kādai īpašai ģimenei vai īpašiem cilvēkiem. Šīs nometnes karogu pacelt Rokpeļņu ģimene aicināja Kušķu ģimēni.

„Viņi ir viena no kuplākajām mūsu nometnes ģimenēm. Cilvēki, kas 3x3 saimei ir sen piederīgi, labi ievirzu vadītāji. Iedziļinājušies tautas tradīcijās un pieņēmuši tās kā dzīvesveidu,” tā savu izvēli pamato nometnes vadītāja Daiga.

Jānis un leva Kušķi saka, ka karoga pacelšana viņiem bijis pagodinošs pārsteigums un darījuši to ar prieku. Viņi šajā nometnē ir visi seši un, pie karoga viņu kuplo saimi vērojot, bija jāatzīst: kā laiks iet, cik lieli viņu bērni izauguši! Zanītei, kas šogad beidza 1. klasi, viņu pirmajā nometnē Smiltēnē bija tikai 3 mēneši, un pēc viņas vecuma tad arī varot skaitīt Kušķu 3x3 laiku.

Pirmā nometne Kušķu ģimenei bija 2001. gadā, kad Smiltēnes 3x3 vadītāji Jāni kā latviešu militārās vēstures zinātāju un vienu no „Vilkiem” (vīru kopa – red.) uzaicināja vadīt Vilku mācību. Tā arī visus šos gadus Jānis bijis Vilku mācības skolotājs.

Vēlāk arī leva kļuva par ievirzu vadītāju, un, kā pati saka, tas noticis, pateicoties Krūmiņu Ineses „stingrajai rokai”. Leva kopā ar citām „Vilcenēm” („Vilku” sievu kopa – red.) ne tikai dzied, bet arī interesējas un pēta senās latviešu tradīcijas, un leva bijusi pievērsusies latviešu virtuves lietām. Latviešiem taču ēšana nav vienkārši ēšana. Tā ir neatņemama godu un ikdienas tradīcija, zināms rituāls! Un Inese teikusi levai: kāpēc lai tu nepastāstītu un nepamācītu citiem to, ko zini. Tā leva sākusī vadīt Latviskā virtuves ievirzi. Dažreiz viņa māca arī ko citu, piemēram, miksto rotaļlietu gatavošanu. Par to stāsts vēl vienkāršāks. Vienā no nometnēm leva, ne īsti gribēdama, gandrīz nejauši nokļuvusi miksto mantiņu gatavošanā pie Līgītas. Iepaticies, un, kad citu skolotāju nebijis, viņa piekritusi, ka varētu dalīties ar to, ko pati nometnē iemācījusies. Tas ir 3x3 nometņu lielais pievilcīgums – atklāt cilvēkā jaunas spējas un iespējas, iedrošināt darīt to, ko līdz tam nav darījis.

Kāpēc Kušķi katru gadu (ar ļoti retiem izņēmumiem) brauc uz nometnēm? Jānis pirmo iemeslu min ļoti vienkāršu



un prozaisku: „Tādēļ, ka jāvada ievirzes.” leva sacīto papildina emocionālāk: to dara, pirmkārt, bērnu dēļ, jo tas bērniem ir saturīgi piepildīts laiks. Dara to arī paši sevis dēļ, jo 3x3 ir iespēja satikties ar interesantiem cilvēkiem. Daudzi no 3x3 saimes kļuvuši gluži vai kā ģimenes locekļi, ar kuriem pēc gada satiekoties, ir sajūta, ka tikai vakar būtu šķīrušies. Vēl Kušķi atzīst, ka nometnes nedēļa ir lieliska iespēja atslēgties no ikdienas rūpēm. Visu šo iemeslu dēļ viņi savā gada kalendārā noteikti ieplāno 3x3 nedēļu.

Kas viņi ir pārējā laikā, kad nav 3x3? Jānis ir publicists un strādā žurnāla „Tēvijas sargs” redakcijā. Dzied vīru folkloras kopā „Vilki”. Interesējas par seno latviešu karavīru dzīvi un tradīcijām. leva ir darbu vadītāja uzņēmumā „L&T” un dzied sievu folkloras kopā „Vilcenes”. Vecākais dēls Kaspars studē Tehniskajā universitātē, Toms nupat beidza pamatskolu, Laura 7. klasi, bet Zanīte – 1. klasi.

Šajā nometnē Jānis Kušķis atkal ir Vilku mācības skolotājs. leva kopā ar Baibu Treidi māca cept un vārīt Latviskā virtuvē. Vēl viņi, kā parasti, kopā ar „Vilkiem” būs Daudzinājuma vadītāji. Bērniem katram savas gaitas, lai pēc tam visi kopīgi atcerētos īpašo 3x3 Nauksēnos, kur viņu ģimenei pirmo reizi bija gods uzvilkt nometnes karogu.

Rasma

P.s. Arī šīs nometnes vadītāju Rokpeļņu ģimenei, piedaloties viņu otrajā nometnē Skrundā 2002. gadā, tika uzticēta nometnes karoga uzvilšana. Tad Rokpeļņi tika pamanīti kuplajā 3x3 saimē un, lūk, pēc septiņiem gadiem viņi ir nākamajā līdzdalības pakāpē – viņi paši vada nometni.

Interesanti

Rituāls - no haosa izveidojam kārtību

Kad runājam par rituālu, bieži vien pirmās ienāk prātā greznas priesteru procesijas, valdnieku kronēšana, šamanisms un citi procesi, kas norisinās stingri ārpusē no ikdienas pasaules. Taču rituāla klātbūtne mūsu dzīvē ir daudz plašāka. Rituāls kādreiz ir apzināta, bet kādreiz – pat neapzināta darbība. Parasti tas iezīmē kaut kā sākumu, beigas, vai pāreju citā statusā/kvalitātē. Bieži vien ikdienā izpildām virkni rituālu, paši nemaz to neapzinādāmie – piemēram, kādam svētš un neaizskarams ir rīta kafijas rituāls, citam – pastaiga svaigā gaisā pirms gulētiešanas, zvans mammai trešdienas vakarā vai kopīga pankūku ēšana svētdienas rītā. Rīta kafija vai avīze ir sākuma iezīmēšanas rituāls, svinīgs vidusskolas izlaidums – beigu iezīmēšanas rituāls, bet kāzas – jauna statusa jeb jaunas kvalitātes iegūšanas rituāls. Visiem šiem un arī jebkuram citam rituālam kopīgs ir tas, ka, izpildot rituālu, mēs no jauna sakārtojam, no jauna pārrādām savu pasauli – no jauna, no haosa izveidojam kārtību. Tādu kārtību, kura nepieciešama mums, un kurā jūtamies komfortabli. Tādu kārtību, kādu

uzskatām par būtisku, lai turpmāk varētu darboties sekmīgi un sasniegt iecerētos mērķus. Rituāla darbības un saturs var būt ļoti atšķirīgi, atkarībā no sfēras, kuru tie skar un sasniedzamajiem mērķiem. Liekas, pat grūti salīdzināt, piemēram, ceļos nokritušu svētceļnieku pūli ar līksmu dzīrošanu pie kāzu galda.

Arī 3x3 nometnēs ir savi rituāli. Tā ir kopīga galda dziesma, kopīga vakara dziesma, karoga pacelšana ar valsts himnu, utt. Arī daudzdzināms, kura nosaukumu un daļēji arī formu 3x3 ienesuši dievturi, ir kļuvis par nometnes rituālu. Tā laikā mēs darām vairākas nozīmīgas rituālas darbības – izveidojam telpu, kas tiek attīrīta un atdalīta no ikdienišķās pasaules, iekurinām uguni un ziedojam tai, bet pats galvenais – dziedājam. Daudzinām to, kas mums liekas pārdomu vērts, nozīmīgs, saulē ceļams un veicināms. Pārdomājam un ar godu attiecamies pret latvisko kultūras mantojumu tēmas kontekstā. Nostiprinām vērtības. Daudzinām un audzinām savu latvietību.

I.Krūmiņa

Ievirzes

Apaudzēt ar „miesu” psiholoģijas teoriju „kaulus”

Būdamā daudzkārtēja dalībniece un tikpat daudzkārtēja caurskrējēja ievirzē „Ģimeņu seminārs”, kuru vada Līga Ruperte un Māra Tupese, arī šoreiz iegriežos ieskatīties, ieklausīties. Katreiz sākums izskatās līdzīgs, bet izvērsas vienmēr jaunos stāstos un pieredzē. Gaismas pielījušā, vasarīgi siltā telpā sarunas sākas ar Māras Tupeses „Labrīt!” un stāstījumu par sevi: „Esmu dzimusi Vācijā, uzaugu un dzīvoju ASV. Esmu precējusies, man ir divi bērni un četri mazbērni, zināšanas un pieredze pedagoģijā, ilgu gadu strādājot ar grūti audzināmajiem pusaudžiem.” Iepazīšanos vai atkal iepazīšanos turpina Līga: „Esmu vecākā ceļojošā psihoterapeite. Esmu precējusies, man ir viens dēls un trīs mazbērni. Kopš deviņdesmitā gada katru vasaru esmu Latvijā. Kad man bija 40 gadi, pienāca tāds brīdis, kurā sapratu - man ir tas un tas, un tas, bet īsti skaidrības par to, kas es esmu, kurp eju un kāpēc, nav. Visādi citādi izkatījos pēc pieauguša cilvēka, bet iekšēji jutos pavisam savādāk.”

Ļoti gaidīju Māras tradicionālo frāzi „Mums nav perfekta ģimenes. Kad es apprecējos, man bija 18 gadi, tagad man ir 19 gadi, bet laulībā esmu nodzīvojusi 43 gadus (uzmini nu, kas tā par matemātiku). Mēs ķepurojamies, piemērojamies vai

pretojamies situācijai. Augam un kļūstam pieaugušāki kopā.”

Ievirzes vadītāju kā diriģentu iedoto toni turpina dalībnieki, iepazīstinot ar sevi un savdabīgi strukturējot visu nedēļas darbu, nosaucot vārdā sev būtiskos jautājumus, kuriem vēlētos rast atbildi un jaunu pieredzi šajā ievirzē jeb apaudzēt ar „miesu” psiholoģijas teoriju „kaulus” – jūtas, komunikāciju, robežas, lomas ģimenē.

Ik rītu visas nometnes garumā ievirzes dalībnieki piedzīvos, kā atšķetināsies uzmanības lokā izgaismotie daudzum daudzdie jautājumi par ģimeni: bērnu un vecāku attiecības, kā saglabāt svaigumu un uguniņu vīra un sievas attiecībās, vai četrdesmitgadnieku krīze ir izdomājums, vai normāls attīstības posms, kurā kaut kas noslēdzas un kaut kas jauns sākas, kā pašam neklūt smagam no dzīves grūtībām un saglabāt vieglumu, kā nepiesaitīt pārāk cieši savu sākumskolnieku, kā saprasties ar divgadnieku, trīsgadnieku u.t.t.

Pieņemot to, ka nav vienas pareizās atbildes, receptes, algoritma un to, ka ģimenes ir ļoti dažādas, tradicionālās vērtības ir mainījušās un daudzas lomas nedarbojas vairs tā, kā tas ir bijis ierasti, un ticot, ka vienmēr ir iespējams izdarīt kaut ko, lai situācija uzlabotos, katrs „seminārists” savā pieredzes čemodāniņā varēs ielikt jaunu atziņu, „šodienas” ausīm dzirdēto.

Sandra



Mēs bildēs



Naukšēnu 3x3 zīme. To veidoja Naukšēnu floriste Ivita Drunka. Ideāla vieta atmiņu foto. Izmantojiet iespēju!



Pirmās pusdienas pie Naukšēnu 3x3 saimes galda. Karbonāde tādā lielumā sen nebija redzēta!



Maizi, cepumus, dzērienus un eļļas piedāvā SIA „Liepkalni” un SIA „Naukšēni”



Folkloras kopas „Rota” dziedātāji atklāšanā uz deju aicināja arī nometniekus. Viens no pirmajiem pagalma vidū gāja Krūmiņu Jānis



Mēs bildēs



Pirmā vakara dziesma Naukšēnu plavā



Pie bērniem atnākusi Vakara pasaciņa un stāstā, kā eži pie ūsām tika un kāpēc zaķim pārplisusi lūpa



Pirmajā vakarā koncerts, kuru sniedza Ingus Ulmanis, Aigars Voitišs un Gints Sola, bija pateicības veltījums viesmīlīgajiem naukšēniešiem



Tā nav Latviskā virtuve, tā ir ziepju vārīšana. Un latvieši, ja reiz ziepes vāra, tad tādas pamatīgas

Ievirzes

Bez neviena mezgla

Ienāku telpā – gaiša, gaismas pielijusi, koka grīda (basās kājas nesals), pie sienas zaļā tāfele sazmēta taisnstūrīgiem gabaliem, dažas grāmatas, fotogrāfijas, izgriezumi no žurnāliem, uz galda – balts lina audekls metriem atritināts kā baltas jūras putas. Dāmu paradīze? Nekā, vīrieša cilvēks ar tepat blakus. Negribas darba rimto mieru ievirzē „Arheoloģiskā krekla šūšana” traucēt. Tajā septiņreiz mēra pirms vienreiz griež Vijas Liepas vadībā. Skaidrs ir tas, ka nekādu piegrieztnu te nav. Vien taisnstūra dažāda izmēra gabali, kurus šujot ar roku, bez neviena mezgla, 30 stundu laikā var tikt pie kārotā krekla. Šoreiz krekla šūšanas prasmi apgūst Rasa, Una, Līga, Liene, Anna, Anda, Toms.

Pieci „soļi” un darbiņš padarīts:

1. Noņemt mēru, vislabāk balstoties uz salīdzinājumu ar kādu jau gatavo kreklu. Tad vieglāk saprast, kur noņemt kādu centimetru, kur pielikt.

2. Piegriež visas detaļas: stāvu, piedurknes, ķīļus.

3. Sašuj ar slīpo pārmalu dūrienu piedurknes ar ķīli.

4. Piešuj piedurknes pie stāva.

5. Sašuj kakla izgriezumus.

Ievirzes vadītāja Vija 1991. gadā pabeidza etnogrāfisko kreklu šūšanas kursu, un kopš 1995. gada darina arī arheoloģiskos krekļus, kuri nu jau vairāk kā treji desmiti ir meistares roku izloloti. Krekla šūšanai



Šis gads esot dabiskās šķiedras gads. Krekls ir katra apģērba pamatelements. Tas viss apvienotā veidā apgūstams un iegūstams arheoloģiskā krekla šūšanas ievirzē

ir vairāki nosacījumi un daudzi no tiem ir saistīti ar iekšējo, garīgo sajūtu. Ar netīrām domām, kūsājošām negatīvām emocijām darbam ķerties nemaz nav iespējams. Baltais un senais intuitīvi pieprasa sakārtotību un līdzsvaru. Tad arī var soli pa soli un vēlams pie dabiskas gaismas sašūt lina kreklu tuvu tam kā tajos senajos tālajos laikos, kad senči dzīves gudrību un viedumu nerakstīja grāmatās, bet nodeva nākamajai paaudzei no mutes mutē, vārdu pa vārdam, izjūtu pa izjūtai. Caur sirdi, caur mīlestību, kuru tagad cenšamies atkal atcerēties, atjaunojot spēkavotu, kurā dzīvībai smelties veldzi. Lai nenomaldītos šajā meklējumu ceļā daudz norādes var atrast Vēstures muzejā Arheoloģijas nodaļā.

Sandra

Lai neaizmaldītos trīs priedēs

3+3 jauniešu pavadībā, sadalījušies divās puslīdz līdzīgās daļās, nometnieki iesāk savu iepazīšanos ar Naukšēniem, var teikt, vēsturiskā brīdī, kad vecais beidz pastāvēt un jaunais tūlīt, tūlīt sāksies. Mīlīga, silta, smaržojoša, tīra gaisa ieskausti, ieintriģēti, teorētiski „apkalti”, jo Robežnieka pirmajā numurā melns uz balta stāv rakstīts par Naukšēniem – mūsmājām septiņu dienu un nakšu ilgmā, un izzināt un iepazīt kāres vadīti, mēs sekojam jauniešiem. Sakārtotās ietves, gājēju pārejas, trīs veikali (kuros var norēķināties arī ar maksājumu kartēm), bankomāts, ambulce, policija, pasts, aptieka, mājas ar daudzsološiem nosaukumiem: „Mačaras”, „Zītari”, „Induļi”, „levkalni”, upes Rūjas gleznaini līkumi un labiekārtotās pludmales, un daudz ziedošu peoniju kā dārza karalieni ar saviem lepņajiem, krāšņajiem kroņiem mūs sagaida.

Varens muižas parks liecina par senu godību un daudziem likteņstāstiem – izstāstītiem, apzinātiem un nezinātiem. Senās ēkas: zirgu stallis, siera tornis, muižas ēka ir ieguvušas jaunu statusu un pilda pilnīgi citas funkcijas: gan muzejs, gan Sociālās korekcijas izglītības iestāde, gan dienesta viesnīca; un vecās lauvas dziļdomīgi, mierīgi un ļoti labvēlīgi notiekošo



vēro. Arī mūs - kad fotogrāfējamies tām pie sāniem. Parka dziļumā skatam paveras brīvdabas estrāde, uzbūvēta pēc senām fotogrāfijām vēl iz muižas laikiem. Estrādes puskuola forma nodrošina brīnišķīgu akustiku, kā sacīt jāsaka – teitan var iztikt arī bez mikroфона, lai netraucētu muižas veco saimnieku mieru.

Ceļojuma pamatmērķis - iepazīt Naukšēnu 3x3 mājvietas ģeogrāfiju – ir sasniegts pilnībā. Tas, kurš sekoja solis soli un klausījās vārds vārdā, trīs priedēs neaizmaldīsies. Toties tie, kuri nogriezās vai pa labi, vai pa kreisi dabūja piedzīvot arī ko citu tikamu. No aculiecinieku stāstītā sapratu, kaut kur tepat blakus ir zemeņu lauks, viens vienīgs zemeņu lauks lielām un mazām, kārām mutēm.

Sandra

Kāpēc Rokpeļņi, kāpēc Naukšēnos un kas te būs?

Tas, ka pēc iepazīšanās vakara ne vienam vien acīs bija aizkustinājuma asara, liecināja, ka šoreiz tas bija citādāks nekā ierasts. Bija ļoti vienkāršs un ļoti sirsnīgs pašu Rokpeļņu un viņu draugu komandas veidots scenārijs un vadīts vakars.

Vispirms bija iepazīšanās ar 3x3 nometņu zelta likumiem, kas mums visiem jāievēro, šajā nedēļā kopā dzīvojot. Lai iemācītos tie, kas pirmo reizi nometnē, un atkārtotu tie, kas jau ne pirmo reizi.

Sekoja neliels atskats 3x3 vēsturē un stāsts par Garezeru - mazo Latviju Amerikā, kur 1981. gadā, Līgas un Arnolda Rupertu izlolota, notika pirmā 3x3 nometne. Kārlis Rokpeļnis jaunākais pagājušajā gadā piedalījās Garezera 3x3, tādēļ varēja pastāstīt par atšķirīgo kopīgo nometnēm šeit un tur. Garezera nometnes ir mazākas un tur nenotiek „saplūšana” ar vietējiem iedzīvotājiem, 3x3 saime dzīvo savā mazajā latviskajā pasaulē. Taču Garezera nometnēs, tāpat kā nometnēs Latvijā, nedēļa pāiet lielā spraigumā, ar latvisku dancošanu un dziedāšanu.

Un tad bija stāsts par to, kāpēc Rokpeļņu ģimene savai pirmajai vadītājai nometnei ir izvēlējusies Naukšēnos. Kad uz ekrāna parādījās apzinīga pirmklasnieka un tikpat apzinīga pioniera fotogrāfija, kurās pēc nometnes vadītājas Daigas sirsnīgajiem komentāriem varēja atpazīt Rokpeļni Kārlī vecāko bērniībā, bija skaidrs – mēs esam pie Rokpeļņu dzimtas saknēm. Tas jauneklis, kas dzīvoja vienā no vislatviskākajām Latvijas vietām un kura vecāki – mežsargs un bibliotekāre – strādāja kolhozā – miljonārā, toreiz vēl nenojauta, ka viņa kuplā ģimene 2001. gadā iekļausies 3x3 kustībā un pirms trim gadiem tiks uzrunāti vadīt šo nometni un atvedīs to uz savu dzimto pagastu.

Ar sevi Rokpeļņu ģimene iepazīstināja ne tikai caur vēsturiskām fotogrāfijām, bet arī caur konkrētiem darbiem – viņu bērni Ance, Kārlis un Alberta draudzene Liene vadīja vakaru, Alberts bija ar ģitāru un „mazo bērniņu, kas stāv krustcelēs”. Tas bija ļoti sirsnīgi.

Iepazīšanās turpinājās ar nometnes radošo grupu un informācijas centra darbiniekiem, kurā bez pašiem Rokpeļņiem un viņu bērniem jau sen pirms nometnes sākuma strādājuši viņu draugi Zane, Valentīna, Anna, Līga, Krišjānis, Gustavs un citi. Košajos nometnes krekliņos viņi izskatījās ļoti moži. Jācer, ka arī nometnēs noslēgumā Būs (vismaz izskatīsies) tāpat.

Un visbeidzot – iepazīšanās ar nometnē piedāvātajām ievirzēm caur to vadītāju asprātīgajiem pieteikumiem. Tā kā nometnes tēma ir „Robežas”, daudzi to arī izmantoja savās reklāmās. Piemēram, 1/2x 1/2 satiekoties ar vareno dzīvnieku Peli un

skatīšoties, kā viņa šķērso visas robežas, bet Animācijā mēģināšot filmiņā ievilināt vēju un noskaidrot, vai vējš ir vai nav robežpārkāpējs. Jurčenkopāris, iepazīstinot ar savu ievirzi „Spēka avoti”, stāstīja stāstu par vīru, kurš gribēja sakārtot pasauli, bet viņam tas neizdevās, gribēja sakārtot valsti, un arī tas viņam neizdevās, tāpat arī ar mājas sakārtošanu nekas nesanāca, pirms vīrs nebija sakārtojis sevi. Sakārtoja sevi, tad varēja šķērsot tālākās robežas, un viss sakārtojās. Kas tomēr domā par ārējās pasaules sakārtošanu, tos Jānis Peniķis un Lauma Vlasova pieņemšot Politikas ievirzē. Arī Ilga Reizniece uz ievirzi „Folklorā ģimenei” aicināja robežpārkāpējus – bērnus ar vecākiem jeb vecākus ar bērniem,



Ladusāne teica, ka cepuru pīšanas ievirzē varētu saukties par „Pin un šuj”, bet tam neesot nekāda sakara ar „fen šui”. Dace Visocka un Silvija Tretjakova drošināja, ka ievirzē „Lasīt, domāt, diskutēt” garlaicīgi nebūšot arī tiem, kam lasīt nemaz nepatīk. Savukārt Kārlis Krūmiņš un Andrejs Polozkovs apliecināja, ka uz viņu ievirzi varot nākt ne tikai tie, kam ir pieguloši triko, galvenais – lai būtu gribēšana un gatavība strādāt ne tikai pēcpusdienas, bet arī pievakares ievirzes laikā. Bet Vīvita Skurule, kura gaidīs uz Naukšēnu sadziedāšanos, nebaidīja ar korim strikti vajadzīgo balsu



Iepazīšanās vakarā „priekšā stādās” rīta ieviržu vadītāji. Tikpat pulka ieviržu arī pēcpusdienās un pievakarēs

kas vēl par mazu, lai piedalītos danču naktīs. Uz Ādas apstrādi neesot nozīmes nākt tiem, kam ir ko vilkt kājās, teica Agrita Krieviņa. Viņi taisīšot robežu starp pēdu un zemi. Savukārt Edžus Krūmiņš un Mairita Lūse solīja, ka Jauniešu klubs un Teātra sports jaukšot robežu starp nopietnību un jautrību.

Ne mazāk interesantas lietas gaidāmas arī citās ievirzēs. Ģimeņu seminārā Līga Ruperte un Māra Tupese došot mazu pamācību mīlēšanā, Rotkalšanā Jāņa Medņa un Līgita Rozes vadībā dauzīšot, karsēšot un mēģināšot palikt ar dzīviem nagiem, bet Ugis un Dārta Dravas solīja, ka bērni rotkalšanā pēcpusdienās klapēšot vēl sparīgāk nekā pieaugušie rīta pusē. Inga Kalviņa mācīšot iepazīt un iepazīties un vispār būšot visādas ziepes. Bet tos, kam neinteresēšot ne politika, ne citas ziepes, Inese Krūmiņa solīja vispirms piesiet, tad saindēt ar senajām tekstilijām tā, ka strādāšot no rīta līdz vakaram.

Vairāki ieviržu vadītāji centās novērst neskaidrības un baumas, kas izplatījušās par viņu ievirzēm. Piemēram, Iveta

skaitu, bet teica, ka galvenais esot diženo un skaisto dziedāšanu ne tikai reizē sākt, bet arī reizē beigt.

Savas ievirzes reklamēja arī visi pārējie ieviržu vadītāji. Vēl iepazīšanās ar tiem cilvēkiem, kuru darbošanos nevar pieskaitīt nevienai ievirzei, bet kuru darbs ir neatņemama nometnes sastāvdaļa: nometnes televīzija, avīzes „Robežnieks” redakcija, fotogrāfe Baiba, skaņu studijas saimnieki Ingus, Dainis un Andris, danču muzikanti Ilga un Andris. Visbeidzot tik svarīga 3x3 sastāvdaļa kā nīkšana. Arnolds Ruperts to savulaik nodēvējis par ievirzi bez vadītāja, tādēļ Rokpeļņu Ance viņu aicināja nākt priekšā līdz ar citiem vadītājiem. Arnolds nāca pieklibodams un teica, ka Naukšēnu apkārtnes iepazīšanā viņam „sabrukusi” kāja un viņš esot kļuvis par nīkuli, bet tas gan neesot tas pats, kas nīkšana. Un tad jau bija laiks vakaru beigt un zālē nāca balta pasaku feja un Ārijas Stūrnieces balsī aicināja mazos bērnus pēc vakara dziesmas uz pasaciņas klausīšanos.



Paziņojumi

Bezmaksas pieeja bezvadu tīmeklim iespējama skolas internētā.

...

Lūgums avīzes redakcijā pieteikties tiem nometnes dalībniekiem – jaunievēlētajiem deputātiem, kuri trešdien, 1.jūlijā dosies uz pirmajām novadu un pilsētu domju sēdēm.

Mēs visi gribēsim turēt īkšķus par jums!

...

Publikācijas avīzei var iesūtīt arī elektroniski uz e-pasta adresi daiga.klanska@inbox.lv

...

Ekskursijai jāpiesakās līdz otrdienai, plkst.14, pierakstoties sarakstā, kas piestiprināts pie ziņojumu dēļa.

...

Iespēja pasūtīt SIA "Liepkalni" maizi:
Sevišķā rudzu maize 1,5 kg - Ls 1,48
Lauku saldskābā maize 1,5 kg - Ls 1,48
Latviešu saldskābā maize ar sēklām un graudiem 1 kg- Ls 1,26

Lūgums pieteikties līdz ceturtdienas vakaram, pierakstoties pie ziņojumu dēļa un samaksājot info centrā.

...

Abās kafejnīcās - gan skolā, gan kultūras namā - par vienu latu var nopirkt zemeņu kastīti.

...

Brīvais mikrofons notiks rīt, 30.jūnijā, plkst.21.30 kultūras namā. Pierakstīties pie ziņojumu dēļa. Aicināti visi talanti piedalīties! Laipni gaidīsim arī Naukšēnu talantus!

"Zagli" pirmajā naktī uzvar Latgale

Pirmā nakts Naukšēnos ir aizvadīta un pirms sparīgi metamies iekšā otrās nakts jautrības es tiem, kas nakti izvēlējas aizvadīt tādās lietderīgās nodarbēs, kā gulēšanā, piemēram, varētu pačukstēt, kas tad un kā vakarnakt notikās...

Nīkšana bija! Arī akordeons tika spēlēts, bet ar to dziedāšanu īsti neveicās...nu nekas...gan jau! Saņemsimies un gan jau būs! Vajag tikai dziedātājus, gan jau Vivita to plēšu pievilks!)

Ar dančiem gāja lustīgāk. Dancotāji bija un pat daži vietējie tika manīti griežoties dejā. Ikvakara noslēguma dancis „Zaglis” noslēdzās ar novadu cīņām- Vidzeme pret Latgali jeb Alberts Rokpelnis pret Reini Skuruli. Uzvarēja Latgale, bet tas jau vēl tikai nedēļas sākums! Vēl jau arī Kurzemei un Zemgalei vajadzētu iesaistīties!

Ance

Ekskursija

Ceturtdien ceļosim pa Naukšēnu novadu un Rūjienu

Ceturtdien, 2.jūlijā, Valmieras rajona padome visiem nometnes dalībniekiem dāvina ekskursiju, kurā iepazīsim Naukšēnu novada un Rūjienu kultūrvēsturiskās vietas un uzņēmumus. Visiem dalībniekiem tiek piedāvāts viens maršruts, kurā katrs dosies no savas puses, bet satiksies Rūjienu baznīcā, kur notiks svētbrīdis. Viens no apskates objektiem būs Ķoņu dzirnavas, kurām ir kultūrvēsturiska nozīme. Dzirnavas ar tām piederošajām ēkām – kūti, klēti un citām ēkām - ir unikāls arhitektūras un vēstures piemineklis, jo dzirnavas celtas aptuveni pirms 180 gadiem un tās ir viens no pirmajiem mehāniskajiem uzņēmumiem Latvijas laukos. Dzirnavu ansamblis kopā ar lauku ainavu veido uzskatāmu vēstures ainu pirms vairāk kā 100 gadiem. Dzirnavās joprojām tiek malti graudi, pārstrādāta vilna, tagad tiek attīstīts arī tūrisms.

Kurš gan kaut reizi nav nogaršojis kaut

vienu no aptuveni 40 Rūjienu ražotajiem saldējumiem, bet ja nu nē, tad šī būs reize, kad videofilmā varēs redzēt un uzmināt, kā top saldējums, un nogaršot daudzus Rūjienu saldējumus, kas garšo pat Igaunijas prezidentam. Vēl mēs būsīm pie "Rūjienu šinšilu" audzētājiem, kuru saimniecībā aug vairāk nekā 1000 mazo kažokzvēriņu, izzināsim par šinšilu izcelsmi, to paradumiem un dzīvesveidu. Līga Silīna mūs uzņems Rūjienu izstāžu zālē, bet visi kopā satiksīmies pievakarē Rūjienu Svētā Bērtuļa baznīcā, kur notiks svētbrīdis. Ekskursijā dosīmies pēc pusdienām plkst.13.45 no stāvlaukuma pie skolas. Ekskursijai jāpierakstās pie ziņojumu dēļa līdz otrdienai, 30.jūnijam, plkst.14. Atgriešanās skolā uz vakariņu laiku plkst.20.

Daiga

Iz dzīves

Kulītes un Kleopatras ceļojums uz Naukšēniem

Nu saki viens- robežas! Man un manai kurpju kulītei robežu nekādu. Kamēr es centīgi ripinājos ar koferīti uz pirmo tikšanās robežu pie Dailes teātra, lai iesāktu pirmo 3x3 nometnes dienu, tikmēr šī – mana kurpju kulīte – sadomāja pavizināties individuāli ar 17.trolejbusu. Laikam būt piesietai pie kofera nelikās vilinoši. Bet kā tad es bez savas kurpju kulītes? Kārtībai jābūt. Tad nu nācās man stopēt atpakaļceļā pie Matīsa tirdziņa 17.maršruta trolejbusus.

Nu kulīte atkal pie saimnieces. Paldies labiem cilvēkiem, ka nepalīdzēja pieaudzēt kājas kulītei - tad nu gan robežu nebūtu. Tā nu laimīgi es un mana kurpju kulīte esam ieradusies Naukšēnos. Istabīnā "Zilpaušos" viņai rāmi jādus zem galda, lai vajadzīgajā brīdī izdotu kedas vai kurpes zināmām robežām.

Kleopatra

P.s. Labi, ka man ikdienā nav jāstaigā ar kulītēm.

Naukšēnos ir zaļāks nekā Zaļeniekos

Nu gan Naukšēnos rosība! Ielas pilnas cilvēku, vakarā kust visi krūmi, naktī no kultūras nama tāda skaņa, ka pagulēt nevar. Tad nu man, Naukšēnu papum, nekas cits neatlika, kā iet un skatīties, kas nu pie jums tajā 3x3 nometnē notiek.

Kopumā jau viss ir dikti skaisti – tāda nometnes zīme pie skolas sataisīta no siena, ka prieks! Skatīties tik, ka kaimiņu gotiņa vakarā atnāks ciemos un nekas no tās zīmes pāri nepaliks. Lai gan zāles jau mums ar daudz – zaļāks nekā Zaļeniekos. Vismaz tā mēs līdz šim domājam. Bet atnāca Ventiņš un sacēla traci – šai neesot plavu, kur zālītes lasīt! Mīļo cilvēk, plavas priekš tam ir, lai tās plautu. Tagad plavas mācība notiks mežā. Kas to zina, varbūt rōtkāli ar taisīs rotas no māliem.

Atklāšana jau ar bija dikti lustīga, visi tādas mīļas runas teica, vienīgi skolas saimniekam nejauši paspruka – "Mēs esam laimīgi tagad, bet vēl laimīgāki būsīm tad, kad jūs aizbrauksiet." Tā, ka protaties, ļautiņi. Lai laipnie smaidi jūs neapmāna!

Ekskursijā vispopulārākais objekts bija Naukšēnu brūzis. Vairāki vīrišķi tā vien manījās palikt astē un pazust aiz brūža stūra, beigās

atpakaļ atnāca jau tikai sievas vien. Eh, nabadziņi, nezināja jau, ka te tikai kvasu un minerāli brūvē...

Vakarā biju aizgājis uz dančiem. Nē, nu smuki, smuki. Meitenes tā vien jācinās meta nost viena pēc otras. Izdancojos kārtīgi, gāju skatīties, ko ta niceji dara. Pasarg' dieniņ! Šie bija tā nonīkuši, ka bail! Eju tuvumā, skatos – sēž divi galdi pilni cilvēku, vidū svecītes deg, un ... pilnīgs klusums! Nu, mīļie, šitā nav nīkšana. Tas vairāk pēc bērēm izskatījās. Nospļāvos un gāju gulēt.

Sodien rītā sešos cēlos, lai ietu parunāties ar savu ķermeni. Tfu, labāk būtu runāties ar viņu gultā! Jau tagad acis tā vien krīt ciet, un rādās, ka dančus man šovakar nesagaidīt. Nav vairs tas vecums. Piedod, Baibiņ, bet ja man jāizvēlas starp pusotru stundu stāipīšanos uz paklājiņiem un lustīgu dancošanu, es ņemu to, kur vairāk jaunu meitu un vairāk drēbes sviež nost. Par nīkšanu te neiet runa.

Tad nu skatīsim, ko mums rītdiena atnesīs. Priečasimies pēdējo dienu Naukšēnu pagastā. Kā teica mūsu novadnieks Ķencis – "Dziedu, dziedu, gavilēju, uz novadu stāvēdams. No novada pārnovadus šķērsu šķērmī reformēs."

Naukšēnu papus